

седна скришомъ задъ едни хресталаци. Щомъ утоли глада и жаждата си, той се облѣче въ дрехитѣ на ромънски подофицеръ и сигуренъ въ своята безопастность, пое до като е хладина пжтя, който щѣше да го изведе къмъ българската граница.

До къмъ обѣдъ се влачи, пжтува осемъ километра за деветъ часа и се принуди да събуе ботушитѣ и да легне край пжтя. Краката му бѣха подути, разранени, покрити съ пришки и бѣше немислимо да направи крачка напредъ. Но пкъ трѣбваше. Наскуба дивъ лукъ, размаза го съ приклада на пушката и наложи краката си и заспа непробуденъ сънь.

При залѣзъ слънце нѣкой го събуди.

Той надигна глава. Надъ него се бѣше надвесилъ ромънски санитаръ и го попита:

— Какво ти е!

— Краката ми сж разранени. Не мога да ходя. — Отговори Моисей и посочи наложенитѣ си съ лукъ крака.

Санитарътъ го изгледа продължително и тихо му пошепна на български.

— Моисей, ти бѣгашъ. Ще бѣгаме двама. — обаче като усѣти, че приближиха къмъ него още двама ромънски санитары, той заговори на ромънски: — Така не може да се лежи тукъ. Ето моитѣ другари ще ми помогнатъ да те превържемъ и ще те отнесемъ въ колата. Не можешъ ли да ходишъ?

— Не, — отговори Моисей и чакъ сега позна своя другаръ по оржие, подофицера Стою отъ 31 п. полкъ, съ когото бѣха на войни презъ 1912 и 13 години. — Ако може привържете ме тукъ.

Санитаритѣ набърже извадиха отъ голѣмитѣ си чанти лѣкарства и бинтове и почнаха да чистятъ краката отъ лука. Но той бѣше вече свършилъ своята работа. Ранитѣ и пришкитѣ бѣха се спекли, но все пакъ бѣха болезнени. Намазаха ги съ вазелинъ и ги обинтоваха.

Помогнаха му да стигнатъ спрѣната на сто метра лазаретна кола и го положили върху леглото. а до него се изтегна Стою, като стискаше пълната бѣла ржка на Моисей.

— Ехъ, Моисей, вчера мислихъ за тебъ, а днесъ те виждамъ и то какъ. Отъ кжде идешъ?

— Отъ Сребърна. Бѣхъ при Георги на гости. Отвлѣкоха го. Избиха цѣлото село и азъ поехъ пжтя на югъ.

— Друго спасение нѣма. Ще вървимъ тамъ, па каквото Богъ даде.

— Кжде сме сега.

— Наближаваме Кочмаръ. Тукъ се струпватъ много войски. Войната е вече обявена. Но както виждашъ все иматъ още куражъ.

— А какъ ще се отървемъ? — попита съ скръбъ Моисей.